

v š u d e

někdo chystá svatbu

k o l e m

č e r n ý

někdo vraždu

l e s

v š u d e

někdo chystá svatbu

k o l e m

č e r n ý

někdo vraždu

l e s

ruth ware

LEDA 2016

Přeložila Vlasta Hesounová

First published as *In a Dark, Dark Wood* by Harvill Secker,
an imprint of Vintage. Vintage is a part of the Penguin Random House
Group of companies.

Copyright © Ruth Ware, 2015

Ruth Ware has asserted her right to be identified as the author of this Work.

Translation © Vlasta Hesounová, 2016

© LEDA spol. s r.o., 2016

ISBN 978-80-7335-424-4

Pro Kate a další tři z pěti. S láskou.

*Byl jednou jeden černočerný les
a v tom černém lese černočerný dům
a v tom černém domě černočerná světnice
a v té černé světnici černočerná truhlice
a v té černé truhlici měli... měli... kostlivce.*

Lidová říkanka

Utíkám.

Běžím lesem, zalitým měsíčním světlem, větvičky mě chytají za šaty a nohy mi vážnou mezi kapradím obtíženým sněhem.

Po rukou mě šlehají šlahouny ostružiní. V hrdle mě pálí každý nádech. Bolí to. Všechno mě bolí.

Ale nezastavuju se. Běžím. Tohle umím.

Vždycky, když běžím, opakuju si v duchu nějaká slova jako mantru. Čas, který chci dosáhnout, nebo nějakou frustraci, které se chci dusáním do asfaltu zbavit.

Jenže tentokrát ve mně buší pouze jedno slovo, jedna myšlenka.

James. James. James.

Musím se tam dostat. Musím doběhnout k silnici dřív než –

A už je tu, černý had asfaltu v měsíčním světle, a už také slyším přijíždějící auto, bílé čáry reflektorů se bolestivě zařezávají do očí, černé kmeny stromů vypadají proti světlu jako sečné rány.

Stihnu to?

Přinutím se překonat těch posledních třicet metrů, klopýtám o padlé klády, srdce mi v prsou buší jako rány do bubnu.

James.

A nestíhám – auto už je příliš blízko, nemůžu ho zastavit. Vrhám se na silnici s rozpaženýma rukama.

„Stát!“

1

Bolí to. Všechno mě bolí. Světlo mě bodá do očí, hlava mi třesí. V chřípí mám pach krve, krví mám ulepené i ruce.
„Leonoro?“

Ten hlas přichází ztlumený mlhou bolesti. Snažím se zavrtět hlavou, rty odmítají vyslovit jediné slovo.

„Leonoro, jste v bezpečí, jste v nemocnici. Vezeme vás na rentgen.“

Je to žena, mluví hlasitě a zřetelně. Její hlas také bolí.

„Máme někomu zatelefonovat?“

Znovu se pokouším zavrtět hlavou.

„Nehýbejte hlavou,“ říká. „Utrpěla jste zranění hlavy.“

„Nora,“ šeptám.

„Chcete, abychom zavolali Noře? Kdo je to Nora?“

„Já... jmenuju se Nora.“

„Tak dobrá, Noro. Ležte klidně. Nebude to bolet.“

Ale bolí to. Všechno mě bolí.

Co se vlastně stalo?

Co jsem udělala?

2

Hned jak jsem se probudila, bylo mi jasné, že si dnes půjdu zaběhat do parku a dám si ten nejdelší okruh, skoro devět mil. Podzimní slunce se prodíralo škvírami v ratanových žaluziích a dělalo zlatavé proužky na povlečení; ve vzduchu se vznášela vůně nočního deště, v duchu jsem viděla listí platanu dole na ulici, které se na konečcích začínalo barvit do zlatohněda. Se zavřenýma očima jsem se protáhla, naslouchala jsem praskání v topení vzdálenému hřmotu dopravy, vnímala jsem každý sval a radovala se z nadcházejícího dne.

Ráno co ráno začínám stejně. Asi je to tím, že žiju sama – můžu si dovolit dodržovat ustálené zvyky, nenarušované žádnými vnějšími vlivy, nemám žádnou spolubydlící, která by vymlaskla do poslední kapky zbytek mléka, ani kočku, která by poblinkala koberec. Vím, že až se ráno probudím, najdu v kredenci přesně to, co jsem tam večer dala. Mám všechno pod kontrolou.

Nebo je to možná tím, že pracuji z domova. Pokud člověk nemusí nikam do práce a nemusí tam sedět od devíti do pěti, snadno se může stát, že se dny začnou slévat a ztrácet tvar. Někdy se stává, že v pět odpoledne jsem ještě v županu a za celý den jsem neviděla nikoho jiného než muže, který roznáší mléko. Jsou dny, kdy kromě rádia nezaslechnu lidský hlas, a víte co? Mně se to docela líbí. Pro spisovatele je to v mnoha ohledech

dobry způsob života – jsem sama s hlasy, které slyším, s postavami, které jsem vytvořila. V tom tichu se stávají mimořádně skutečnými. Ovšem uznávám, že tenhle styl života není právě nejzdravější. Proto je tak důležitá jistá rutina. Něco, čeho se člověk může přidršet, něco, čím se dají odlišit všední dny od víkendu.

Můj den začíná takhle:

Přesně v 6:30 se zapne topení a rachocení kotle mě vždycky probudí. Podívám se na telefon – to jen, abych se přesvědčila, že přes noc nenastal konec světa – a pak ležím a naslouchám praskání a škrundání v radiátoru.

V sedm pouštím rádio – mám je naladěné na *Dnešní program* Rádia 4 – a natáhnu ruku po spínači kávovaru, v němž mám od večera nalitou vodu a ve složeném papírovém filtru nasýpanou kávu – používám jemně mletou Carte Noire. Velikost mého bytu má své výhody. Jednou z nich je, že dosáhnu na ledničku i kávovar, aniž bych musela vylézt z postele.

Ve chvíli, kdy v rádiu končí přehled zpráv, je káva většinou hotová. Potom se vykutám z teplíčka pod prošívanou dekou a kávu si vypiju, jenom s kapkou mléka, a k tomu toust s malinovým džemem Bonne Maman (bez másla – ne kvůli linii, zavařenina s máslem mi prostě nechutná).

Co následuje poté, závisí na počasí. Jestliže prší nebo nemám náladu jít běhat, osprchuju se, prohlédnu e-maily a dám se do práce.

Dnes je ale krásně a já se nemůžu dočkat, abych už byla venku, cítila pod teniskami mokré listí a ve tváři vítr. Osprchuju se, až si zaběhám.

Natáhla jsem si tričko, legíny a ponožky a vklouzla do tenisek, které jsem včera nechala u dveří. Pak jsem seběhla po schodech na ulici a zamířila ven, do širého světa.

Když jsem se vrátila, celá rozehřátá, upocená a s příjemně unavenými končetinami, dala jsem si dlouhou sprchu a přitom

jsem uvažovala o úkolech dnešního dne. Potřebuju udělat nákup on-line – už nemám skoro co jíst. Musím si projít zre-digovaný rukopis své knihy – slíbila jsem redaktorce, že jí ho tenhle týden vrátím, a ještě jsem ani nezačala. A měla bych projít e-maily, které dostávám přes kontaktní formulář své webové stránky, což jsem už nedělala hrozně dlouho, protože to pořád odkládám. Většina z nich jsou samozřejmě spamy – ať máte nastavený filtr, jak chcete, stejně se k vám dostanou. Ale někdy se tam najde leccos užitečného, žádosti o krátké anotace nebo recenzní výtisky. A někdy... někdy jsou to dopisy čtenářů. Když vám lidé píšou, tak většinou proto, že se jim nějaká kniha líbila, ačkoli už jsem dostala pár dopisů, v nichž stálo, že jsem strašná. Jenže i když jsou ty reakce příznivé, stejně mám dost divný a nepříjemný pocit, když mi někdo sděluje, jak na něho zapůsobily moje soukromé myšlenky; je to, jako by někdo hodnotil můj deník. Nevím, jestli si někdy na ten pocit zvyknu – tedy dokud budu psát. Možná i to je důvod, proč se k tomu pokaždé tak těžko odhodlávám.

Když jsem se oblékla, zapnula jsem notebook, začala pomalu pročítat e-maily a většinu rovnou mazala. Viagra. Návod, jak „uspokojit svou milenku“. Ruské krásky.

A pak...

Komu: Melanie Choová; kate.derbyova.02@DPW.gsi.gov.uk;
T. Deauxma; Kimayová, Liz; info@LNShawova.co.uk; Maria
Tatibouetová; Iris P. Westawayová; Kate Owensová;
smurphyova@shoutlinemedia.com; Nina da Souza;
Frenchová, Chris

Od: Florence Clayová

Předmět: DÁMSKÁ JÍZDA – CLAŘINA ROZLUČKA!!!

VŠUDE KOLEM ČERNÝ LES

Clare? Neznám žádnou Clare kromě...

Srdce se mi rozbušilo. Ale to nemůže být ona. Neviděly jsme se deset let.

Na minutku jsem s nataženým prstem zaváhala, jestli mám e-mail vymazat nepřečtený. Pak jsem na něj ale klikla a otevřela ho.

AHOJ, HOLKY!!!

Vy, co mě neznáte, jmenuju se Flo a jsem Clařina nejlepší kamarádka z univerzity. A taky jsem – pozor, fanfára – její hlavní družička a svědkyně na svatbě! Takže jak se sluší a patří, budu organizovat její ROZLUČKU, poslední dámskou jízdu!!!

S Clare jsem to probírala, a ta – jak si patrně dovedete představit – nestojí o žádné gumové penisy ani boa z růžového peří. Bude to něco mnohem sofistikovanějšího – víkend poblíž jejího bývalého školního revíru v Northumberlandu – i když si myslím, že tam dojde i na pár zábaviček jen pro dospělé!!!

Clare vybrala víkend 14.–16. listopadu. Víím, že je to HROZNĚ šibeniční termín, ale mezi pracovními povinnostmi a Vánoci a tak dále jsme neměly moc na výběr. Takže prosím RSVP obratem.

Moc zdravím a líbám – a těším se, že se brzy setkám se starými kamarádkami a seznámím se s novými!!!!

Flo xxx

Seděla jsem, nerozhodně zírala na monitor a okusovala si nehet. Snažila jsem se přijít tomu na kloub.

Znovu jsem se podívala na rubriku „Komu“. V seznamu jsem našla jedno známé jméno: Nina da Souza.

Tím se to vyjasnilo. Určitě je to Clare Cavendishová. Žádná jiná to být nemůže. A věděla jsem – nebo mám dojem, že jsem se rozpomněla – že šla na univerzitu v Durhamu, nebo v Newcastleu? Což by odpovídalo tomu Northumberlandu.

Ale proč? Proč by mě Clare Cavendishová zvala na svou rozlučku?

Nemůže to být omyl? Co když ta Flo prostě ukořistila Clarin adresář a poslala mail všem, které tam našla?

Jenže je to jen dvanáct lidí..., což tedy znamená, že já jsem se tam sotva dostala omylem. Je to tak, ne?

Seděla jsem, zírala na monitor, jako by mi ty pixely mohly poskytnout odpověď na otázky, které mi začaly nepříjemně svírat útroby. Skoro jsem litovala, že jsem mail rovnou nevy-mazala nepřečtený.

Najednou jsem sedět už nevydržela. Vyskočila jsem a zamířila ke dveřím a pak jsem se zase vrátila k psacímu stolu, kde jsem se zastavila a nerozhodně hleděla na monitor notebooku.

Clare Cavendishová. Proč zve zrovna mě? A proč zrovna teď?

Té Flo se stěží můžu zeptat.

Je jen jediná osoba, která by o tom mohla něco vědět.

Zase jsem se posadila. A rychle, než jsem si to mohla rozmyslet, jsem natukala e-mail.

VŠUDE KOLEM ČERNÝ LES

Komu: Nina da Souza

Od: Nora Shawová

Předmět: Rozlučka???

Milá N, doufám, že se máš dobře. Přiznám se, že mě trochu překvapilo, když jsem nás dvě našla na seznamu lidí na Clařinu rozlučku. Ty jdeš? xx

A pak jsem čekala na odpověď.

Pokoušela jsem se na to nemyslet. Ponořila jsem se do práce – snažila jsem se odpovídat na spleť a malicherné připomínky své redaktorky – ale pořád mě od toho odváděla myšlenka na mail od Florence, asi jako pupínek na špičce jazyka, který vás prudce zabolí, když to nejmíň čekáte, nebo zatřesený nehet, kterým každou chvíli o něco zavadíte. Ten e-mail se posunoval ve složce „Doručená pošta“ pořád níž a níž, ale já jsem o něm věděla a poznámku „nezodpovězeno“ jsem vnímala jako tichou výčitku a nezodpovězené otázky, které vyvolával, mě otravovaly a narušovaly mou zaběhanou rutinu.

Ozvi se, prosila jsem v duchu Ninu, ať jsem běžela po parku, chystala si něco k večeři nebo jsem jen tupě zírala do prázdna. Uvažovala jsem, že jí zavolám. Nevěděla jsem však, co bych jí vlastně měla říct.

A pak o pár dní později, zrovna když jsem seděla u snídaně a v mobilu si zběžně prohlížela svůj účet na Twitteru, zablikala ikonka „Nový e-mail“.

Byl od Niny.

Lokla jsem si kávy, nadechla se a e-mail otevřela.

KAPITOLA 2

Od: Nina da Souza

Komu: Nora Shawová

Předmět: Re: Rozlučka???

Bejby! To už je nějaká doba, co jsme spolu nemluvily. Zrovna jsem si přečetla tvůj e-mail – měla jsem noční ve špitále.

To mě podrž, tohle je namouduši to poslední, kam bych se hrnula. Už před časem jsem dostala pozvání na svatbu, tak jsem doufala, že tím pádem se rozlučce vyhnu. A co ty? Jak se dohodneme? Že já půjdu, jestli půjdeš ty?

Nx

Dopila jsem kávu, prst nerozhodně natažený nad rámečkem „Odpověď“, ale zatím jsem neodklikla. Doufala jsem, že Nina mi zodpoví aspoň některé z otázek, které se mi posledních pár dnů rojily v hlavě a neodbytně dotíraly. Kdy bude svatba? Jak to, že jsem dostala pozvání na rozlučku, ale na svatbu ne? Koho si vlastně Clare bere?

Hele, a ty víš... začala jsem, ale pak jsem to vymazala. Ne. Nemůžu se přece rovnou takhle zeptat. To by byl vrchol, kdybych přiznala, že nemám ponětí, oč jde. Vždycky jsem se styděla přiznat, že něco nevím. Strašně nerada jsem v nevýhodě.

Snažila jsem se tu myšlenku zaplašit a zatím jsem se osprchovala a oblékla. Když jsem ale otevřela notebook, byly v doručené poště další dva nepřečtené e-maily.

První byl od nějaké Clařiny kamarádky, která s politováním pozvání odmítala a jako důvod uváděla rodinnou oslavu narozenin.

Druhý byl od Flo. Tentokrát zaškrtila políčko „Potvrzení o přečtení“.

VŠUDE KOLEM ČERNÝ LES

Komu: info@LNShawova.co.uk

Od: Florence Clayová

Předmět: Re: DÁMSKÁ JÍZDA – CLAŘINA ROZLUČKA!!!

Milá Lee,

promiň, že tě naháním, ale jen mě napadlo, že jsi možná nedostala mail, který jsem tuhle poslala. Víím, že už je to dlouho, co jste se s Clare neviděly, ale ona hrozně moc doufá, že budeš moc přijet. Často o tobě mluví a víím, že je jí líto, že jste po škole ztratily kontakt. Nevím, co se stalo, ale Clare opravdu moc stojí o to, abys tam byla – tak snad budeš souhlasit!? Díky tomu bude ten její víkend naprosto dokonalý.

Flo xxx

Měla jsem se tím e-mailem cítit polichocená – že Clare tolik touží po tom, abych tam byla, a že si Flo dala tu práci, aby mě vystopovala. Jenže mi to nijak nezalichotilo. Spíš jsem pocítila nával vzteku, že mě Flo otravuje, a potvrzení o přečtení budilo dojem, že mi někdo leze do soukromí. Připadalo mi, že mě kontroluje, špehuje.

Zavřela jsem poštu a otevřela si soubor, na kterém jsem pracovala, ale i když jsem se do něj zabrala a rozhodně si myšlenky na rozlučku nepřipouštěla, slova z e-mailu stále visela ve vzduchu jako ozvěna a nedala mi pokoj. *Nevím, co se stalo*, psala Flo jako ukňourané dítě. Ne, pomyslela jsem si trpce. Nevíš. Tak se v mé minulosti nešťourej.

Přísahala jsem si tenkrát, že se do minulosti vracet nebudu.

S Ninou to bylo něco jiného – Nina teď bydlí v Londýně a tu a tam na sebe narazíme v okolí Hackney. Stala se součástí mého londýnského života, stejně jako kdysi patřila do mého života v Readingu.

Ale Clare – Clare rozhodně patří do minulosti – a já jsem chtěla, aby tam zůstala.

A přesto částka mého já – malá, neodbytná část, která trápila moje svědomí – nechtěla.

Clare bývala moje přítelkyně. Dlouho jsme byly nejlepší kamarádky. A přece jsem tenkrát od ní utekla, ani jsem se neohlédla, a dokonce jsem jí ani nezanechala telefonní číslo. Dalo by se tedy o mně říct, že jsem byla její přítelkyně?

Nervózně jsem vstala, a protože mě nic lepšího nenapadlo, udělala jsem si ještě jeden šálek kávy. Stála jsem u prskajícího a chrchlajícího kávovaru, okusovala jsem si nehet a přemýšlela o těch deseti letech, která utekla od chvíle, kdy jsme se viděly naposled. Když kávovar ztichl, nalila jsem si šálek, odnesla si ho pracovnímu stolu, ale v práci jsem nepokračovala. Místo toho jsem otevřela Google a natukala „Clare Cavendishová Facebook“.

Ukázalo se, že Clare Cavendishových je spousta, a než jsem našla tu, která mi připadala nejpravděpodobnější, káva mi zatím vystydla. Na profilové fotce byla dvojice v kostýmech ze seriálu *Pán času*. Tvář pod rozčuchanou zrzavou parukou se nedala moc přesně rozeznat, ale způsob, jakým dívka zakláněla hlavu s rozesmátými ústy, mě při rolování tím nekonečným seznamem přiměl zarazit. Muž byl oblečený jako Matt Smith, měl zplihlé vlasy, brýle s kostěnými obroučkami a motýlka. Klikla jsem na obrázek, zvětšila si ho a pak jsem na tu dvojici dlouho zírala. Snažila jsem se rozpoznat rysy obličeje napůl zakrytého rudou kšticí, a čím déle jsem se dívala, tím víc mi připadalo, že *je* to opravdu Clare. Jejeho společníka jsem nepoznala, jediné to jsem věděla s jistotou.

Klikla jsem na políčko „Informace o uživateli“. V rubrice „Společní přátelé“ stálo „Nina da Souza“. Tak je to tahle Clare. A pod záhlavím „Vztah“ bylo napsáno „Vztah s Williamem Pilgrimem“. To jméno mě přimělo, abych si ho přečetla ještě

jednou. Zdálo se mi nějak neurčitě povědomé. Byl to někdo ze školy? Ale jediný William v našem ročníku byl Will Miles. *Pilgrim*. Na žádného Pilgrima jsem si nevzpomínala. Klikla jsem na jeho profilovku, ale byl to anonymní záběr na nedopitý püllitr.

Vrátila jsem se ke Clařině profilové fotce, a jak jsem se na ni dívala a přemítala, co mám dělat, v hlavě mi stále bzučel e-mail od Flo: ... *ona hrozně moc doufá, že budeš moct přijet. Často o tobě mluví...*

Jako by mi něco svíralo srdce. Možná pocit viny.

Tenkrát jsem zmizela bez ohlédnutí; otřesená, vrávorající, dost dlouho jsem se soustřeďovala jen na to, abych se udržela na nohou, pokračovala dál a minulost nechala navždy za sebou.

Tak mi velel pud sebezáchovy: na nic jiného jsem se nemohla. Nepřipouštěla jsem si myšlenky na všechno, co jsem za sebou zanechala.

Ale teď jsem se střetla s Clařiným pohledem, její oči na mě koketně hleděly zpod rezavé paruky a zdálo se mi, že v tom pohledu je něco prosebného, něco vyčítavého.

Přistihla jsem se, že vzpomínám. Rozpomínala jsem se, jak Clare jenom tím, že si mě vybrala z houfu jiných dětí, dokázala, že jsem si připadala jako hvězda. Vzpomínala jsem na její tichý, klokotavý smích, na psaníčka, která mi podstrkovala pod lavicí, na její zlomyslný smysl pro humor.

Vzpomněla jsem si, jak jsem jednou u nich doma spala na podlaze v jejím pokoji, mohlo mi být takových šest let, spala jsem poprvé mimo domov. Ležela jsem a naslouchala Clařinu tichému oddechování. Pak se mi něco hrozného zdálo a počurala jsem se, a Clare – Clare mě objala a pro útěchu mi půjčila svého medvídku, pak se potichoučku odkradla k prádelníku pro čisté lůžkoviny a ty mokré schovala do koše na špinavé prádlo.

Z přízemí se ozval rozespalý hlas její matky, která chtěla vědět, co se děje, a Clare pohotově odpověděla: „Převrhla jsem sklenici s mlíkem, mami, a Lee má v posteli úplnou potopu.“

Na okamžik jsem se zase ocitla v dávné minulosti před dvaceti lety, malá vyděšená holka. Vybavilo se mi, čím byl tehdy cítit její pokoj – trochu vydýchaný vzduch, sladká vůně kuliček do koupele, které byly ve sklenici na parapetu, vůně čistého povlečení.

„Nikomu to neříkej,“ šeptala jsem jí, když jsme společně natahovaly čisté prostěradlo, a pak jsem schovala mokré pyžamové kalhoty do kufříku. Zavrtěla hlavou.

„To víš, že ne.“

A opravdu o tom nikdy nikomu neřekla.

Ještě jsem seděla, když se z počítače ozvalo slabé cinknutí a vyběhl další e-mail. Byl od Niny. *Jak se teda domluvíme? Flo už mě nahání. Takže jdeme? Nx* Vstala jsem a došla ke dveřím, prsty mě svrběly tou pitomostí, kterou jsem se chystala udělat. Pak jsem se vrátila, a než jsem si to stačila rozmyslet, napsala jsem: *Ok. Platí. xx*

Odpověď od Niny přišla ani ne za hodinu. *Pane jo! Ne aby sis to vyložila špatně, ale musím říct, žeš mě překvapila. Teda příjemně. Takže platí. A nemysli si, že mě v tom necháš. Nezapomeň, že jsem doktorka. Znáám nejmíň 3 způsoby, jak bych tě mohla zabít, a nikdo by na nic nepřišel. Nx*

Zhluboka jsem se nadechla, našla jsem si ten první mail od Flo a začala jsem ťukat odpověď.

Ahoj, Florence (Flo?),

přijedu moc ráda. Prosím, vyříd' Clare můj dík, že si na mě vzpomněla. Těším se, až se s vámi se všemi v Northumberlandu sejdu a taky se dozvím, co je u Clare nového.

Se srdečným pozdravem

Nora (i když Clare mě zná ještě jako Lee).

PS: Až mi budeš psát, tak radši na tuhle mailovou adresu.

Tu druhou nekontroluju moc pravidelně.

Vzápětí se začaly e-maily jen hrnout. Hotový příval odmítavých odpovědí s politováním – všechny uváděly jako důvod příliš krátký termín. *Žrovna ten víkend budu pryč... Moc lituju, ale musím do práce... Žádušní mše za jednoho člena rodiny...* (Nina: *Další osoba, která tukne na „Odpovědět všem“, ať se chystá na funus.*) *Bohužel budu na potápěčské výpravě v Cornwallu!* (Nina: *Potápění? V listopadu? To si nedokázala vymyslet lepší výmluvu? Holka, vědět, že je latka nastavená tak nízko, já bych řekla, že jsem zasypaná v dole někde v Chile nebo tak něco.*)

Některé mají moc práce. Další mají něco předem domluveného. Ale mezitím přišlo i pár kladných odpovědí.

Nakonec je seznam hotový: Clare, Flo, Melanie, Tom (na to Nina a jenom mně: ???), Nina a já.

Takže jenom šest lidí. Vlastně to není nijak moc, když vezmeme v úvahu, jak je Clare oblíbená. Tedy aspoň jak oblíbená byla ve škole. Jenže ten termín byl opravdu *hrozně* krátký.

Tak proto možná pozvala i mě? Aby tam bylo víc lidí, spokojí se s kdekým? Ale ne, to se Clare nepodobá, alespoň ne té Clare, kterou jsem kdysi znala. Ta někdejší Clare by pozvala

KAPITOLA 2

určitě jen toho, koho by tam doopravdy chtěla mít, a ještě by to podala tak, že bude smět přijít jen hrstka vyvolených.

Snažila jsem se ty vzpomínky zapudit, pohřbít je pod příkrov rutiny. Jenže se stejně pořád draly na povrch – při běhání, uprostřed noci, kdykoli, i když jsem to čekala nejméně.

Proč mě Clare zve? A proč právě teď?

3

Děsně to uteklo a už je listopad. Snažila jsem se ze všech sil na tu věc nemyslet a soustředit se na práci, ale jak se ten víkend blížil, bylo to čím dál těžší. Běhala jsem co nejdelší trasy, abych se před spaním hodně unavila, ale jen jsem položila hlavu na polštář, něco ve mně začalo šeptat. *Deset let. Po tom všem, co se stalo.* Byla to tak hrozná chyba?

Nebýt toho, že jsem to Nině slíbila, určitě bych se z toho vyvlíkla, ale nakonec jsem 14. listopadu v Newcastlu vystupovala z vlaku do studeného, protivného rána se zavazadlem v ruce a Ninou po boku. Zatímco jsem si v kiosku na nástupišti kupovala kávu, Nina si zapálila balenou cigaretu a žehrala na celou Anglii. Tohle je už třetí rozlučka v jednom roce (potáhla z cigarety), ta poslední ji přišla skoro na pět stovek (znovu potáhla) a tahle vyjde určitě přes tisícovku, když k tomu připočte ještě svatbu (vyfoukla kouř). Vážně, nejradši by jim vypsala šek na tisíc liber a odpustila si roční dovolenou. A ještě, mohl by jí někdo znovu vysvětlit, proč si s sebou nemohla vzít Jess? – a přitom drtila nedopalek úzkým podpatkem.

„Protože je to dámská jízda,“ řekla jsem. Vzala jsem kelímek s kávou a šla za Ninou na parkoviště. „Protože celý vtip je v tom, že se partneři mají nechat doma. Jinak by tam mohl i ten zasraný ženich a bylo by to odbyté.“

Já vlastně moc sprostě nemluvím, akorát s Ninou. Ona to ze mě pokaždé nějak vytáhne, jako kdyby ve mně číhalo to sprosté já a jen čekalo, až ho pustím ven.

„Ty pořád ještě neřídíš?“ ptala se Nina, když jsme hodily zavazadla dozadu do fordu z půjčovny. Pokrčila jsem rameny.

„Je to jedna z mnoha základních životních dovedností, kterou jsem si neosvojila. Omlouvám se.“

„Mně se neomlouvej.“ Sedla si za volant, složila pod něj dlouhé nohy, zabouchla dveře a strčila klíček do zapalování.

„Já se totiž hrozně nerada nechávám někým vozit. Řízení je jako karaoke – když zpíváš sama, je to senzační, ale když posloucháš druhé, je to trapas nebo rovnou děs.“

„No jo..., ale víš..., když bydlíš v Londýně..., je auto spíš luxus než nezbytnost. Nemyslíš?“

„Já když jezdím za mámou a tátou, půjčuju si auto ze Zipcaru.“

„Hmmm.“ Nina zařadila rychlost a já jsem se dívala z okénka. Když jsme vyjízděly z parkoviště, auto párkrát poskočilo jako králík, než se Nina vypořádala se spojkou. „Jet přes Austrálii ve volvu by byla pěkná štreka.“

„Panebože, já zapomněla, že tvoje máma emigrovala. S tím... jak se jmenuje? Tvůj otčím?“

„Philip,“ odpověděla jsem. Proč mám pokaždé při vyslovení jeho jména pocit, jako bych byla vzdorovitý teenager? Vždyť je to úplně normální jméno.

Nina na mě úkosem pohlédla a pak hlavou ukázala k navigaci.

„Prosím tě, zapni to a zadej tam směrovací číslo, které nám poslala Flo. Je to naše jediná naděje, jestli se máme dostat z centra Newcastleu celé.“

Westerhope, Throckley, Stanegate, Haltwhistle, Wark, ..., kolem nás se míhaly tabule se jmény obcí, připomínalo to svého

druhu báseň, před námi se odvíjela silnice jako ocelově šedá stuha rozhozená přes pahorky a planiny spasené ovce. Ohromné nebe nad námi bylo zamračené a malá kamenná stavení, která jsme tu a tam mýjely, se krčila v dolících krajiny, jako by se bála, že je někdo uvidí. Nemusela jsem navigovat, a když si v autě čtu, dělá se mi špatně od žaludku; proto jsem zavřela oči, odfiltrovala Ninu i zvuk rádia a zůstala jsem jenom s těmi otázkami, které nepřestávaly dotírat.

Proč mě zveš, Clare? A proč zrovna teď?

Snad proto, že teď, když se vdává, chce obnovit staré přátelství? Ale pokud ano, proč mě nepozvala na svatbu? Ninu přece pozvala, takže je jasné, že to nebude jen pro nejužší rodinu nebo něco podobného.

V mé fantazii Clare zavrtěla hlavou a nabádala mě, ať jsem trpělivá, ať čekám. Clare si vždycky potrpěla na tajnosti. Její oblíbená zábava byla něco si o někom zjistit a pak na to dělat narážky. Ne že by to tajemství přímo roztroubila – ale při rozhovoru padaly zastřené zmínky, kterým rozuměla jen ona sama a ta osoba, jíž se to týkalo. Zmínky, jimiž dávala najevo, *že ví*.

V Hexhamu jsme se zastavily na oběd, Nina si dala cigaretu a pak jsme pokračovaly směrem na Kielder Forest po venkovských silnicích, nad nimiž se klenula nekonečná obloha. Silničky byly čím dál užší a stromy jako by se přibližovaly, sunuly se přes posekané louky a vřesoviska, až nakonec stály po stranách cesty jako stráž, zadržovány jen suchou zídrou.

Jakmile jsme vjely do lesa, navigaci začal vypadávat signál a pak úplně zmizel.

„Vydrž.“ Zaštrachala jsem v kabelce. „Vytiskla jsem ty mapky, co nám Flo poslala mailem.“

„No ne, jestli ty nejsi skautka roku,“ řekla ironicky Nina, ale v jejím hlase jsem slyšela úlevu. „Nešlo by to najít v iPhone?“

„To je problém.“ Zvedla jsem svůj mobil, který se opakovaně snažil načíst mapy z Googlu, ale marně. „Prostě občas zničehonic přestane fungovat.“ Zadívala jsem se do vytištěné mapky. *Skleněný dům*, stálo v záhlaví, *Stanebridge Road*. „Jo, teď bude odbočka doprava. Za tou zatáčkou doprava, musí to být každou chvíli –“ Prosvištěly jsme kolem odbočky a já jsem řekla – mám dojem, že klidně –: „To bylo ono. Právě jsme ji přejely.“

„Ty jsi teda navigátorka za všechny prachy!“

„Cože?“

„Měla jsi mi o té odbočce říct, než jsme k ní dojely, chápeš?“ Začala imitovat robotický hlas navigace: „Odbočte doleva za – padesát – metrů. Odbočte doleva za – třicet – metrů. Právě jste minuli odbočku. Přepočítávám. Jakmile to bude bezpečné, otočte do protisměru.“

„Takže jakmile to bude bezpečné, otočte do protisměru, madam. Právě jste minula odbočku.“

„Jakmile to bude bezpečné, na to dlabu.“ Nina dupla na brzdu a rychle a vztekla začala obracet, zrovna v další zatáčce úzké lesní silnice. Zavřela jsem oči.

„Co jsi to říkala o karaoke?“

„Ále, prosím tě, tohle je slepá silnice, tudy nikdo nepojede.“

„Kromě všech těch dalších lidí, co se taky vydali na rozlučku.“

Opatrně jsem otevřela oči. Nina už auto otočila a teď ho žene opačným směrem. „Oukej, tady je to. Na mapě to vypadá jako pěšina, ale Flo určitě vyznačila tuhle cestu.“

„Ale vždyť je to pěšina!“

Nina strhla volant, auto nadskočilo, jak jsme sjely ze silnice, a pak už to s námi pohazovalo po rozblácené cestě plné výmolů.

„Myslím, že odborně se tomu říká ‚nezpevněná komunikace‘,“ vypravila jsem ze sebe téměř bez dechu, když Nina

vletěla do ohromné blátivé louže, která vypadala jako koupaliště pro hrochy, a prudce vybrala další zatačku. „Tohle je jejich příjezdová cesta? Musíme mít před sebou ještě půl míle.“

Studovala jsem poslední vytištěnou mapku, byla to prakticky letecká fotografie, ale neviděla jsem na ní žádné další domy.

„Jestli je to jejich příjezdová cesta,“ řekla Nina přeskakujícím hlasem, když auto nadskočilo přes další výmol, „měli by ji sakra udržovat. Jestli u tohoto vypůjčeného auta zlomím poloosu, budu někoho žalovat. Je mi jedno koho, ale ať se propadnu, jestli to budu platit.“

Ale jen co jsme se vynořily z další zatačky, byly jsme na místě. Nina projela úzkou bránou, zaparkovala a vypnula zapalování. Obě jsme vystoupily a němě zíraly na dům před sebou.

Nevím, co jsem čekala, ale tohle rozhodně ne. Možná nějakou chalupu s doškovou střechou a nízkými trámovými stropy. Na mýtině se však tyčila extravagantní stavba ze skla a oceli, která vypadala, jako by ji sem pohodilo nějaké dítě, které omrzelo stavět si domeček z minimalistických kostek. Dům se sem tak neuvěřitelně nehodil, že jsme s Ninou zůstaly stát s otevřenou pusou.

V té chvíli se otevřely dveře, objevila se v nich zářivě plavá kštica a já jsem propadla panice. Udělala jsem chybu. Vůbec jsem sem neměla jezdit, ale teď už bylo na návrat pozdě.

Ve dveřích stála Clare.

Jenže – byla... jiná.

Ano, je to už deset let, připomínala jsem si. Lidé se mění, přibírají na váze. V šestadvaceti jsme samozřejmě jiní než v šestnácti – sama bych to měla vědět líp než kdokoli jiný.

Ale Clare? – jako by se v ní něco polámalo, vnitřní oheň vyhasl.

Pak promluvila a iluze byla ta tam. Tenhle hlas by si s Clariným nikdo nespletl. Byl hluboký a afektovaný, kdežto Clare měla hlas vysoký a dívčí.

„Ahoj!!!“ zvolala tónem, který k pozdravu automaticky přidával tři vykřičníky, a ještě než řekla něco dalšího, bylo mi jasné, s kým mám tu čest. „Já jsem Flo!“

Znáte to – vidíte bratra nebo sestru někoho slavného a máte dojem, že se díváte na onu celebritu, ale jakoby v křivém zrcadle? Jenom v tak mírně pokřiveném, že je vlastně těžké s určitostí říct, v čem ten rozdíl spočívá, ale rozdíl tam prostě je. Jako by se z podstaty něco vytratilo, jako by v písni zazněl falešný tón.

Přesně taková byla ta dívka ve dveřích.

„Páni!“ zvolala. „Strašně ráda vás vidím! Ty jsi určitě –“ Sjela pohledem ze mě na Ninu a vsadila na jistotu. Nina měří přes metr osmdesát a je Brazilka. Tedy její otec je Brazilec. Narodila se v Readingu a její matka pochází z Dalstonu. Nina má orlí profil a vlasy jako herečka Eva Longoriová.

„Nina, nemám pravdu?“

„Jasně.“ Nina napřáhla ruku. „A ty jsi Flo, jestli se nepletu?“

„Samo!“

Nina po mně střelila pohledem a já měla co dělat, abych nevyprskla smíchy. Nikdy jsem si nemyslela, že někdo doopravdy říká *Samo*, a pokud to říkal, už to z něj určitě vytloukli ve škole nebo toho nechal na univerzitě, kde si z něj kvůli tomu utahovali. Flo je patrně z odolnějšího materiálu.

Teď nadšeně potřásla Nině rukou a pak se obrátila ke mně se zářivým úsměvem. „V tom případě ty jsi... Lee, že?“

„Nora,“ řekla jsem automaticky.

„Nora?“ V rozpacích svraštila čelo.

„Jmenuju se Leonora,“ vysvětlovala jsem. „Ve škole mi říkali Lee, ale teď mám radši, když se mi říká Nora. Psala jsem to v mailu.“

Jméno Lee mi bylo odjakživa protivné. Za prvé je to klučičí jméno a za druhé přímo svádí k posměšným rýmovánkám. *Lee, Lee, s hlavou plnou vší. Lee, Lee, vlastní bobky jí.* A příjmení? *Shawová, Shawová, hnusná kaše hrachová.*

Lee je dávno pohřbená. Aspoň doufám.

„Máš pravdu! A já mám jednu sestřenici, která se taky jmenuje Leonora. Říkáme jí Lea.“

Doufala jsem, že si nevšimly, jak jsem sebou cukla. Ne, Lea ne. To *nikdy*. Tak mi říkal jenom jeden jediný člověk.

Mlčení se protahovalo, až ho nakonec Flo prolomila trochu nuceným zasmáním. „Haha! Tak jo. Oukej. Samo uvidíte, jak si to tu bezvadně užijeme! Clare tu ještě není – ale jako její hlavní družička jsem si říkala, že bych tady měla být první, že je to moje povinnost!“

„No a jaké děsné mučení sis na nás nachystala?“ ptala se Nina, když vyvlekla svůj kufr přes práh. „Pěřová boa? Čokoládové penisy? Upozorňuju tě, že jsem na ně alergická – mám anafylaktickou reakci. Nerada bych vytahovala adrenalinové pero.“

Flo se nervózně zasmála. Podívala se na mě a pak zase na Ninu, jako by si nebyla jistá, jestli si nedělá legraci. Nininy výroky se někdy dají těžko dešifrovat, pokud ji člověk dobře nezná. Nina na ni upřela vážný pohled a mně bylo jasné, že uvažuje, jestli má háček zaseknout ještě víc.

„Hmm, překrásný dům,“ řekla jsem honem, abych ji od jejího úmyslu odvrátila, i když ve skutečnosti slovo „překrásný“ nebylo právě výstižné. Přestože dům po obou stranách obklopovaly stromy, připadal mi až nepříjemně obnažený, vystavující svou ohromnou skleněnou fasádu zrakům celého údolí.

„Vid!“ rozzářila se Flo, celá šťastná, že se zas ocitla na bezpečné půdě. „To je rekreační dům mé tetičky, ale ona sem přes zimu moc nejedí – je to tu moc osamělé. Tudy se jde do obýváku...“ Vedla nás halou, která se zvedala až pod střechu a kde se

všechny zvuky rozléhaly ozvěnou, do dlouhé, nízké místnosti, jejíž celá protější stěna byla skleněná a směřovala k lesu. Celý prostor mi připadal podivně holý, jako bychom stály na jevišti a hrály své role pro publikum, které se ukrývá v lese. Otrásla jsem se, obrátila se zády ke skleněné stěně a rozhlédla se po pokoji. Přestože tu byly rozestavěné dlouhé, měkké pohovky, místnost působila chladně a prázdně – a teprve po nějaké chvíli jsem si uvědomila, čím to je. Nejen tím, že pokoj byl tak vzorně uklizený a bylo tam jen minimum dekorativních předmětů – tři džbánky na krbové římse a na stěně jediný obraz od Marka Rothka – neviděla jsem tam ani jednu knihu. A vlastně to vůbec nepůsobilo jako dům určený k odpočinku. Zatím v každém víkendovém domě, kde jsem kdy byla, měli aspoň jednu poličku s ohmatanými romány Dana Browna a Agathy Christie. Tady to vypadalo spíš jako v předváděcí nemovitosti.

„Je tady pevná linka.“ Flo ukázala na staromódní telefon s kulatým číselníkem a šňůrou, který v tom moderním sterilním prostředí působil dost nepatříčně. „Mobilní signál je tu dost nespolehlivý, takže pokud si potřebujete zavolat, můžete z pevné.“

Já jsem se ale na telefon nedívala. Nad strohým moderním krbem bylo něco, co se sem hodilo ještě míň: vyleštěná brokovnice, která spočívala na dřevěných kolících zavrtaných do zdi. Vypadala, jako by ji sem přenesli z nějaké venkovské hospody. Je pravá?

S námahou jsem od ní odtrhla oči a uvědomila jsem si, že Flo ještě pořád mluví. „... a ložnice jsou nahoře,“ skončila. „Chcete pomoci s těmi kufry?“

„Ne, díky, není třeba,“ řekla jsem ve chvíli, kdy Nina pronesla: „No, když se laskavě nabízíš...“

Flo to zřejmě nečekala, ale statečně popadla Ninin obrovský kufr na kolečkách a jala se ho vláčet do patra po schodech z matového skla.

„Jak jsem říkala,“ vypravila ze sebe zadýchaně, když jsme se ocitly na podestě, „jsou tu čtyři ložnice. Myslela jsem si, že já s Clare si vezmeme jednu, vy dvě můžete spát v druhé a Tom bude muset mít samo ložnici pro sebe.“

„Samo,“ řekla Nina a nehnula brvou.

Musela jsem se vyrovnat s pomyšlením, že máme s Ninou společnou ložnici. Doufala jsem, že budu mít soukromí.

„Takže jako lichá zůstává Mels – totiž Melanie, víte. Má půlroční mimino, tak jsem si říkala, že z nás holek si ona samostatnou ložnici zaslouží nejvíc!“

„Cože? Ale nebere si ho s sebou, že ne?“ Nina se upřímně vyděsila.

Flo se kdákavě rozesmála, ale hned si zakryla pusou rukou a smích zdusila. „Ne! Ale myslím, že ona se z nás nejvíc potřebuje nerušeně vyspat.“

„No jo. V pořádku.“ Nina nakoukla do jedné ložnice. „Která je tedy ta naše?“

„Ty dvě vzadu jsou největší. Ty a Lee si můžete vzít tu napravo, jsou tam dvě postele. Ta druhá má manželskou postel s nebesy, ale mně nebude vadit tulit se tam s Clare.“

Zastavila se, ztěžka oddychovala a ukázala na dveře ze světlého dřeva napravo. „Račte.“

Vevnitř byly dvě vzorně ustlané bílé postele a nízký toaletní stolek, všechno dokonale anonymní jako v hotelovém pokoji, a proti lůžkům strašidelně obligátní skleněná stěna, která vyhlížela k severu na borový les. Tady v ložnici byla ta prosklená stěna ještě méně pochopitelná. Terén za domem se zvedal, takže výhled nebyl vůbec tak velkolepý jako na druhé straně. Efekt byl naopak nepředstavitelně klaustrofobní – tmavozelená zeď, která při západu slunce ještě víc temněla. V každém rohu byly těžké krémové závěsy a já jsem musela bojovat s nutkáním je přes tu ohromnou skleněnou plochu okamžitě zatáhnout.

Flo za mnou s žuchnutím pustila Ninin kufr na podlahu. Obrátila jsem se a Flo se usmála; vykouznila úsměv tak zářivý, že byla najednou skoro stejně hezká jako Clare.

„Chcete se ještě na něco zeptat?“

„Ano,“ řekla Nina. „Smí se tady kouřit?“

Flo se zatvářila sklesle. „Bohužel moje tetička si nepřeje, aby se vevnitř kouřilo. Ale máte tady balkon.“ Chvíli zápolila se zasouvacími dveřmi ve skleněné stěně a na chvíli je otevřela dokořán. „Můžeš kouřit tady, jestli chceš.“

„Super,“ zaradovala se Nina. „Díky.“

Flo znovu bojovala s dveřmi a pak je přibouchla. Narovnála se, tvář zrůžovělou vynaloženou námahou, a oprašovala si ruce o kalhoty. „Hotovo! Tak já vás teď nechám, abyste si vybalily. A přijdete pak dolů, jo?“

„Samo!“ pravila Nina s hraným nadšením a já jsem se to pokusila zamaskovat tím, že jsem řekla „Díky!“ až zbytečně hlasitě, čímž jsem dosáhla jedině toho, že to znělo hodně agresivně.

„Ehm, samo! Oukej!“ řekla Flo nejistě, pak vycouvala ze dveří a byla pryč.

„Nino...“ ozvala jsem se výhrůžně, když zamířila k oknu, aby se podívala k lesu.

„Co?“ zeptala se nevinně přes rameno. A pak dodala: „Takže Tom je určitě mužského smýšlení, soudě podle toho, jak se Flo usilovně snažila ochránit naše delikátní dámská tělíčka před jeho zdivočelými chromozomy Y.“

Proti své vůli jsem se musela zasmát. Takhle je to s Ninou pokaždé. Odpustíte jí věci, které by jinému nikdy neprošly.

„Já si myslím, že bude asi gay – ty ne? Proč by ho jinak zvala na dámskou jízdu?“

„Hm, na rozdíl od toho, co si ty zřejmě myslíš, když někdo kope za opačný tým, neznamená to nutně změnu pohlaví. Myslím si já. Ne, počkej –“ Podívala se seshora na sebe.

„Ne, všechno v pořádku. Moje trojky jsou pořád tam, kde mají být.“

„Takhle jsem to nemyslela a ty to moc dobře víš.“ Hodila jsem svoje zavazadlo na postel, pak jsem si vzpomněla, jestli s sebou mám toaletní tašku, a opatrně jsem ho otevřela. Tenisky jsem měla navrch, rovnou jsem je položila hezky vedle sebe hned ke dveřím jako znamení „nouzový východ“. „Při rozlučkách se mimo jiné oceňuje mužské tělo. Tohle mají ženy s homosexuálními muži společné.“

„Kristepane, to mi říkáš až teď? Tady se nabízela perfektní výmluva, a tebe to dřív nenapadlo. Až dostaneme pozvání na další rozlučku, buď tak hodná a napiš: *Nina se bohužel nemůže zúčastnit, protože nedokáže ocenit mužské tělo*, a klikni na ‚Odpovědět všem‘.“

„Jéžišmarjá. Řekla jsem přece: *mimo jiné* se oceňuje.“

„No tak jo.“ Obrátila se k oknu, hleděla upřeně do lesa, kde ze zeleného šera vystupovaly temnější kmeny stromů. Hlas se jí tragicky zlomil. „Já už jsem si zvykla na to, že jsem vyloučena z heteronormativní společnosti.“

„Jdi někam,“ řekla jsem podrážděně, a když se Nina otočila, viděla jsem, že se směje.

„Ne, vážně, ale proč jsme tady?“ zeptala se, hodila sebou na postel a skopla z nohou boty. „Nevím, jak ty, ale já jsem Clare neviděla snad tři roky.“

Neodpovídala jsem. Nevěděla jsem, co říct.

Proč jsem sem jezdila? Proč mě Clare pozvala?

„Nino,“ začala jsem. V krku jsem měla knedlík a cítila jsem, jak se mi zrychlil tep. „Nino, koho –?“

Ale než jsem stačila otázku dokončit, ozvalo se zezdola mohutné zabušení, které se rozlehlo halou.

Někdo je přede dveřmi.

Najednou jsem si vůbec nebyla jistá, jestli o odpovědi na svoje otázky stojím.

4

Podívaly jsme se s Ninou na sebe. Srdce mi tlouklo jako zatoulaná ozvěna toho dveřního klepátka, ale snažila jsem se zachovat klidnou tvář.

Deset let. Změnila se? Změnila jsem se já?

Polkla jsem.

Pak se ve vysokém atriu haly ozvaly kroky Flo, která běžela otevřít, a poté kovové zaskřípění těžkých dveří; následovaly hlasy těch, kteří právě dorazili.

Natahovala jsem uši. Tohle zřejmě není Clare. Za Floiným smíchem jsem rozeznala hlas, který byl nepochybně... mužský?

Nina se na posteli převalila a zvedla se na jednom lokti. „No, no..., tak se zdá, že dorazil ten Tom nadupaný chromozomy Y.“

„Nino...“

„Co je? Proč se na mě tak díváš? Neměly bychom sejít dolů a pozdravit jediného kohoutka v naší slepičárně?“

„Nino! Nedělej to.“

„Co nemám dělat?“ Spustila nohy na podlahu a vstala.

„Neztrapňuj nás. Ani jeho.“

„No a co? Jestli my jsme slepice, on je přirozeně kohout, ten hrdý pták. Používám ten výraz v čistě zoologickém smyslu.“

„Nino!“

Jenže ta už zmizela, utíkala dolů po skleněných schodech jen v punčocháčích. Její hlas se nesl vzhůru schodištní šachtou. „Ahoj, myslím, že my se ještě neznáme...“

Myslím, že se neznáme. Takže to určitě *není* Clare. Hluboce jsem se nadechla a vydala se za ní do haly.

Z podesty jsem spatřila malou skupinku. U dveří stála mladá žena s hladkými lesklými černými vlasy, svázanými v týle do uzlu – patrně Melanie. Usmívala se a přikyvovala něčemu, co jí říkala Flo, ale přitom roztržitě tukala do mobilu, i když Flo nepřestávala brebentit. Naproti stál mladík s nóbl kufříkem značky Burberry v ruce. Měl ulíznuté kaštanové vlasy a na sobě běloskvoucí košili, která byla určitě profesionálně vypraná a vyžehlená – žádný normální člověk by nedokázal takhle vyžehlit rukávy – a šedivé vlněné kalhoty, které jako by vykřikovaly: Paul Smith. Když zaslechl moje kroky na schodech, vzlédl a usmál se.

„Ahoj, já jsem Tom.“

„Ahoj, Nora.“ Přinutila jsem se sejít z posledních dvou schodů a natáhla jsem ruku. Tvář toho mladíka mi byla povědomá, a zatímco jsme si podávali ruce, snažila jsem se rozpomenout, odkud bych ho mohla znát, ale nedařilo se mi to. Obrátila jsem se tedy k černovlásce. „A ty jsi určitě... Melanie?“

„No jo, ahoj.“ Podívala se na mě a nervózně se usmála. „Promiň, já jen... totiž nechala jsem doma partnerovi půlroční dítě. Je to vůbec poprvé, co jsem něco takového udělala. Chtěla jsem zavolat domů a zkontrolovat, jestli jsou v pořádku. Tady není signál?“

„Vlastně ne,“ řekla Flo omluvně. Byla celá zardělá – jestli nervozitou nebo rozčilením, to se nedalo poznat. „Promiň. Někdy se podaří chytit signál na horním konci zahrady nebo z balkonů, podle toho, kterou síť máš. Ale v obýváku je pevná linka. Pojď, já ti to ukážu.“

Odvedla Melanii a já jsem se zase obrátila k Tomovi. Pořád jsem se nemohla zbavit pocitu, že už jsem ho někde viděla.

„Odkud se vlastně znáš s Clare?“ zeptala jsem se trochu neobratně.

„Ale to víš, konexe z divadla. Každý se zná s každým. Totiž seznámili jsme se přes mého muže – on je režisér.“

Nina na mě za Tomovými zády teatrálně mrkla. Strašně jsem se na ni zamračila, ale okamžitě jsem vyhladila tvář, když jsem viděla, jak zmateně se Tom zatvářil.

„Promiň, pokračuj,“ řekla Nina.

„Zkrátka a dobře, seznámil jsem se s Clare na jednom dobročinném večeru pro Královskou divadelní společnost. Bruce tam něco režíroval, tak jsme se bavili o divadle.“

„Ty jsi herec?“ zeptala se Nina.

„Ne, píšu divadelní hry.“

Pokaždé je to zvláštní, když se setkám s jiným spisovatelem. Vzbuzuje to trochu pocit kamarádství, něco jako zednářské pouto. Jestlipak mají instalatéři stejné pocity, když se setkají s kolegy, nebo jestlipak účetní na sebe při setkání potají kývnou. Možná je to tím, že se s jinými spisovateli setkávám poměrně zřídka; autoři spíš vykonávají svoje řemeslo o samotě.

„Nora je spisovatelka,“ řekla Nina. Teď si nás oba měřila, jako by vypustila do ringu dva borce bantamové váhy, aby si to rozdali.

„Vážně?“ Tom se na mě podíval, jako by mě uviděl teprve teď. „A co píšeš?“

Grr. Tuhle otázku nenávidím. Vlastně o svém psaní mluvím nerada – nedokázala jsem se ještě přenést přes ten pocit, že se lidé můžou šťourat v mých soukromých myšlenkách.

„No... beletrii,“ řekla jsem neurčitě. Po pravdě píšu detektivky, ale kdykoli to řeknu, lidi mi hned chtějí dodávat zápletky a motivy vražd.

„Opravdu? Pod jakým jménem píšeš?“

To je zdvořile podaný dotaz namísto: „Mohl jsem o tobě slyšet?“ Většina lidí to formuluje neomaleněji.

„L. N. Shawová,“ odpověděla jsem. „To N. neznamená vůbec nic, protože nemám druhé křestní jméno. Přidala jsem si to tam jen proto, že L. Shawová mi zní divně, a navíc L. N. se líp vyslovuje, jestli mi rozumíš. Tak ty píšeš hry?“

„Ano. A vždycky hrozně závidím vám romanopiscům – vy si můžete všechno řídit podle svého. Nemusíte se trápit s herci, kteří przní vaše nejlepší repliky.“ Usmál se a přitom odhalil nepřirozeně bílé zuby. Napadlo mě, jestli na nich nemá porcelánové fazety.

„Ale zase to musí být fajn pracovat s lidmi, ne?“ namítla jsem. „Myslím tím společnou zodpovědnost. Divadelní hra je prostě super, když se povede, vid?“

„No, asi ano. Člověk se musí dělit o slávu, ale na druhou stranu když je to průser, odskáčou si to taky všichni.“

Chystala jsem se na to něco říct, ale v tu chvíli se z obývacího pokoje ozvalo tlumené cinknutí, jak Melanie položila sluchátko. Tom natočil hlavu po tom zvuku a vtom mi něco v úhlu jeho hlavy nebo ve výrazu napovědělo, kde už jsem ho viděla.

Na tom obrázku. Na Clařině profilové fotce na Facebooku. Je to on. Takže ten člověk na fotografii vůbec není její budoucí manžel.

Ještě jsem to přemílala v hlavě, když z pokoje vyšla usměvavá Melanie. „Uf, tak jsem se Billovi dovolala. Na domácí frontě všechno v absolutním pořádku. Omlouvám se, že jsem byla tak roztržitá – ještě nikdy jsem nebyla z domova přes noc, takže je to trochu zkouška důvěry. Ne že by to Bill nezvládl, určitě to zvládne, ale... stejně, měla už bych s tím dát pokoj. Ty jsi Nora, vid?“

„Běžte všichni do obýváku!“ zavolala Flo z kuchyně. „Chystám čaj.“

Poslušně jsme se tam přesunuli a já jsem sledovala Toma a Melanii, jak se zatváří na tu obrovskou místnost s prosklenou stěnou.

„Ta vyhlídka na les, to je tedy něco, že jo?“ řekl Tom nakonec.

„Ano.“ Zírala jsem do lesa. Šeřilo se a večerní stíny vyvolávaly pocity, jako by všechny stromy najednou udělaly jeden krok k domu a skloněnými větvemi zastínily nebe. „Ale člověk si tu trochu připadá tak nějak odkrytý, vám to nepřijde? Je to asi tím, že tu nejsou žádné závěsy.“

„Trochu jako bych měla vzadu sukni zastrčenou do kalhotek!“ řekla nečekaně Melanie a zasmála se.

„Mně se to líbí,“ oponoval Tom. „Připadá mi to jako jeviště.“

„A my jsme diváci?“ zeptala se Melanie. „Tahle produkce mi připadá drobátko nudná. Herci jsou poněkud dřevění!“ Ukázala na stromy pro případ, že bychom slovní hříčku nepochopili. „Rozumíte? Stromy, dřevo...“

„Rozumíme,“ řekla Nina suše. „Ale tohle Tim asi na mysli neměl, ne?“

„Tom,“ opravil ji Tom. Zaznělo to trochu podrážděně. „Jenže já jsem to myslel právě naopak. Herci jsme my.“ Otočil se čelem ke skleněné stěně. „Publikum... publikum je tam venku.“

Kdovíproč jeho slova způsobila, že mi přeběhl mráz po zádech. Možná proto, že kmeny stromů vypadaly v houstnoucím šeru jako mlčenliví diváci. Nebo snad ke mně zaválo trochu chladu, který s sebou Tom s Melanií přinesli zvenčí. Ať tak či tak, když jsem odjížděla z Londýna, bylo normální podzimní počasí, ale tady, o kus dál na sever, to vypadalo, jako by přes noc nastala zima. Nebylo to jenom tím, že borovice rostly blízko sebe a jejich husté jehličí pohlcovalo světlo, ani chladným venkovním vzduchem, který sliboval mráz.

Postupně se přikrádala noc a dům stále víc vypadal jako skleněná klec a naslepo vysílal zářivé světlo do soumraku jako lampa v temnotách. Představovala jsem si tisíce můr, jak třepotavě krouží kolem, neúprosně přitahovány jeho září, a vzápětí hynou po nárazu na studené, nepřátelské sklo.

„Mně je zima,“ řekla jsem, abych změnila téma.

„Mně taky.“ Nina si začala třít paže. „Myslíš, že by se dalo zatopit v těch kamnech? Jsou na plyn?“

Melanie si k nim klekla. „Na dřevo.“ Chvilí zápolila s klíčkou a pak otevřela dvířka vepředu. „Já mám trochu podobná doma. Flo!“ zavolala otevřenými dveřmi do kuchyně. „Můžeme rozdělat v kamnech?“

„Samo!“ křikla Flo. „Podpalovače jsou na krbové římse. V jednom tom džbánku. A jestli se vám to nepovede, v minutě jsem u vás.“

Tom přešel ke krbové římse a začal nahlížet do těch naničovitých džbánků, ale vtom se zarazil, protože jeho pohled upoutal stejný předmět jako předtím mě.

„Prokristapána.“ Byla to ta brokovnice na dřevěných kolících, kousek nad úrovní očí. „Copak tady nikdo neslyšel o Čechovovi?“

„Čechov?“ ozval se hlas z haly. Byla to Flo, která bokem napřed procházela dveřmi s tácem. „Ten Rus? Nebojte se, je nabitá slepými. Moje teta s ní plaší králíky. Žerou jí cibulky a vyhrabávají nory v zahradě. Střílí po nich z francouzských oken.“

„Je to trochu... jako z Divokého západu, ne?“ prohodil Tom. Vrhel se dopředu, aby pomohl Flo s podnosem. „Víš, ne že bych měl vysloveně něco proti americkému folkloru, ale mít tu věc tady na očích...; pro lidi, co si jako já neradi připouštějí morbidní myšlenky, je to trochu zneklidňující.“

„Já vím, jak to myslíš,“ odpověděla Flo. „Asi by ji měla mít v nějaké speciální skříni na střelné zbraně nebo tak. Ale patřila mému dědečkovi a je to něco jako rodinná památka.“

A zeleninové záhonky jsou hned za těmihle dveřmi – tedy aspoň v létě – takže je to praktičtější mít pušku po ruce.“

Melanii se podařilo podpálit v kamnech, Flo začala nalévat čaj a nandavat sušenky na talířky a rozproudila se konverzace – o cenách za půjčování aut, o výši nájemného, jestli nalévat napřed mléko nebo čaj. Já jsem neříkala nic, přemýšlela jsem.

„Čaj?“

Chvilí jsem se ani nepohnula a neodpovídala jsem. Flo mi poklepala na rameno a já nadskočila.

„Čaj, Lee?“

„Noro,“ řekla jsem a nuceně jsem se usmála. „Omlouvám se..., promiň. Kávu nemáte? Měla jsem ti říct, že čaj nijak zvlášť ráda nemám.“

Flo se zatvářila zkroušeně. „To je mi líto. Měla jsem na to... Ne, nemáme. A teď už s tím asi nic nenadělám – do nejbližší vesnice je to čtyřicet minut a krám už bude stejně zavřený. Promiň, když jsem nakupovala zásoby, myslela jsem hlavně na Clare a ta si na čaj tolik potrpí – a tak mě nenapadlo –“

„To je v pořádku,“ přerušila jsem ji s úsměvem. „Vážně.“ Vzala jsem si od ní šálek, který mi podala, a trochu se napila. Čaj byl strašně horký a chutnal přesně tak odporně, jak jsem čekala – vřelé mléko a tmavohnědý výluh.

„Clare už by tu měla každou chvíli být.“ Flo mrkla na hodinky. „Tak co kdybych vás seznámila s programem, abyste věděli, na co se máte těšit?“

Všichni jsme přikývli a Flo vytáhla seznam. Spíš jsem cítila, než slyšela, jak Nina vzdychla.

„Takže Clare by tu měla být asi v šest, pak jsem si myslela, že bychom si dali pár drinků – v ledničce je nějaký šampus a připravila jsem všechny přísady na mojito, margaritu a tak dále – a říkala jsem si, že se nebudeme dělat s teplou večeří.“ Nina protáhla obličej. „Mám tu nějakou pizzu a dipy

a nandáme si to tady na ten stolek a každý si vezme, na co bude mít chuť. A taky jsem si myslela, že bychom si při jídle mohli zahrát nějaké hry, při kterých bychom se líp poznali. Clare znáte samo všichni, ale většina z nás se asi navzájem nezná..., nemám pravdu? Takže co kdybychom se takhle, jak tu jsme kolem stolu, rychle představili, než Clare dorazí?“

Dívali jsme se po sobě, snažili jsme se odhadnout jeden druhého a v duchu tipovali, kdo sebere kuráž a začne. Teď poprvé jsem se pokusila dát si Toma, Melanii a Flo dohromady s tou Clare, kterou jsem kdysi znala, a vůbec to nebylo lehké.

U Toma jsem to chápala – značkové oblečení a divadelní prostředí, tady nebylo těžké uhodnout, co měli společného. Clare měla vždycky kolem sebe ráda hezké lidi, jak ženy, tak muže, a na fyzickou přitažlivost svých přátel byla jaksí neškodně a velkomyslně pyšná. V jejím obdivu nebylo nic falešného – byla sama natolik krásná, že si nemusela připadat ohrožená krásou druhých – a ráda pomáhala jiným, aby vypadali co nejlíp, a to i tak beznadějným kandidátům, jako jsem byla já. Pamatuju se, jak mě před nějakým mejdanem vláčela z obchodu do obchodu, přikládala k mému kostnatému plochému tělu všechny možné šaty, špulila pusu, než našla něco, co se ke mně dokonale hodilo. Měla oko pro to, co komu sluší. Ona mi taky radila, abych se nechala ostříhat. Tenkrát jsem ji neposlechla, ale teď, po deseti letech, nosím vlasy nakrátko a vím, že měla pravdu.

Melanie a Flo byly tvrdší oříšek. Z čehosi, co Melanie napsala v některém z prvních mailů, jsem usoudila, že by mohla pracovat jako právnička nebo možná účetní, a teď jsem z ní jaksí měla dojem, že by se líp cítila v kostýmku. Kabelku a boty měla drahé, ale o džínách, které měla na sobě, by se před deseti lety Clare vyjádřila, že jsou „babské“ – prachobyčejně modré, a ke všemu střížené tak, že nahoře dělaly faldy.

Naproti tomu džíny, které měla Flo, byly zcela jistě značkové, ale jako by se v nich necítila zrovna pohodlně. Celý její outfit vypadal, že si ho snad pořídila ve výprodeji v nějaké nóbl konfekci bez ohledu na to, jestli jí padne nebo lichotí její postavě, a zrovna teď, když jsem se na ni dívala, si popotahovala triko a snažila se ho přetáhnout přes měkké boule, které se jí dělaly v místech, kde se jí pas kalhot zařezával do boků. Tyhle džíny a tričko by si mohla pro sebe vybrat Clare, ale Flo by je mohl doporučit jenom někdo hodně zlomyslný.

Flo spolu s Melanií tvořily podivný kontrast vzhledem k Tomovi. Bylo těžké si jednu nebo druhou představit pohromadě s tou Clare, kterou jsem kdysi znala. Možná se prostě spřátelily na univerzitě a od té doby udržují kontakt? Tenhle druh přátelství, které člověk uzavře hned na začátku prvního ročníku, jsem taky poznala, jenže jak čas běží, dochází vám, že nemáte nic společného kromě toho, že jste bydlely na stejné koleji, ale stejně si dál posíláte gratulace k narozeninám a dáváte lajky na Facebooku. Jenže zase: už je to deset let, co jsem Clare neviděla. Možná ta dnešní Clare jde s Flo i Melanií dohromady docela dobře.

Když jsem se rozhlédla po našem kroužku, viděla jsem, že ostatní dělají totéž co já: odhadují hosty, které neznají, a snaží se je v duchu spojit s obrázkem Clare. Zachytila jsem Tomův pohled ve chvíli, kdy se na mě díval s nepokrytou zvědavostí hraničící s nepřátelstvím a honem jsem sklopila zrak. Nikdo nechtěl promluvit první. Mlčení se protahovalo, až to skoro začalo být trapné.

„Tak já začnu,“ řekla Melanie. Odhrnula si černé vlasy z obličeje a pohrávala si s něčím u krku. Byl to maličký stříbrný křížek, jaký se dává ke křtu.

„Jsem Melanie Choová, vlastně bych měla říct, že teď jsem Melanie Blaine-Choová, ale v práci používám jen svoje jméno za svobodna. Na univerzitě jsem bydlela s Flo a Clare, jenže

jsem nastoupila o dva roky později, takže jsem o něco starší než vy..., i když nevím, kolik je tobě, Tome? Mně je osmadvacet.“

„Dvacet sedm,“ odpověděl Tom.

„Takže já jsem tu nejstarší. Mám čerstvé mimino, tedy je mu půl roku. A pořád ho kojím, tak mě prosím omluvte, až mě uvidíte utíkat z místnosti a budu mít na prsou ohromné mokré fleky.“

„Budeš odstříkávat a mléko dávat do ledničky?“ zeptala se Flo soucitně. Přes rameno jsem jí zahlédla Ninu, jak koulí očima a pantomimicky na sobě předvádí, že někoho škrtí. Odvrátila jsem pohled, protože do toho jsem se nechtěla nechat zatáhnout.

„Vlastně jsem o tom uvažovala, ale pak jsem si řekla, že tady patrně budu pít, a tak by to byla jen zbytečná námaha. Hmm... co dál? Bydlím v Sheffieldu. Jsem právnička, ale teď jsem na mateřské. Bena hlídá dneska manžel. Tedy Ben je to naše mimino. On je..., ale já vím, že nestojíte o to, abych to rozváděla. Je prostě rozkošný.“

Usmála se a její trochu ustaraný obličej se rozjasnil. Ve tvářích se jí udělaly dolíčky a mě najednou bodlo u srdce. Ne že bych pocítila touhu po zakládání hnízda – nestojím o těhotenství ani za mák – ale záviděla jsem jí tuhle dokonalou a prostou spokojenost.

„Tak ukaž aspoň fotku,“ řekl Tom.

Melanii se znovu udělaly dolíčky a vytáhla mobil. „No dobře, když jinak nedáte. Koukněte, takhle vypadal, když se narodil...“

Na fotce byla Melanie v nemocniční posteli, tvář šedobílou jako kyt a spleené pramínky vlasů po ramena, jak se unaveně usmívá na bílý uzlíček v náruči.

Musela jsem se odvrátit.

„A tady je, jak se usmívá – nebyl to jeho první úsměv, ten se mi nepodařilo zachytit, ale Bill byl zrovna v Dubaji, tak

jsem si dala záležet, abych vyfotila ten další, a hned jsem mu poslala ememesku. A takhle vypadá teď – no, není mu moc vidět do obličeje, protože má na hlavě miskou, lumpík jeden.“

Dítě z toho prvního obrázku, na němž hledělo zlobným, černomodrým pohledem, by teď nikdo nepoznal – tlustoučké stvořeníčko, které se řehťá na celé kolo. Obličejík napůl zastíněný oranžovou plastovou miskou, z níž stéká po kulatých tvářičkách jakási zelená břečka.

„K zulíbání!“ řekla Flo. „A je to celý Bill, vid?“

„Ale božítku!“ Tom se tvářil napůl pobaveně, napůl zhroženě. „Vítejte v klubu rodičů. Všechny oděvy, které se smějí pouze chemicky čistit, odložte v předsíni.“

Melanie zandala mobil a pořád se usmívala. „No, nějak tak to je. Ale je úžasné, jak rychle si na to člověk zvykne. Teď mi připadá naprosto normální si před odchodem z domu zkontrolovat, jestli nemám ve vlasech kaši. Radši o něm ale přestane mluvit, mně už se totiž po něm stejně stýská a nechci, aby to bylo ještě horší. Co nám povíš, ty, Nino?“ Obrátila se k Nině, která seděla u kamen a objímala si kolena. „Pamatuju se, že jsme se jednou potkaly v Durhamu, vid? Nebo jsem si to vyfantazírovala?“

„Ne, máš pravdu, jednou jsem tam byla. Myslím, že jsem se měla sejít v Newcastlu s jednou kamarádkou. Na Flo se nepamatuju, ale určitě si vzpomínám, že my dvě jsme se setkaly v baru – je to tak?“

Melanie přikývla.

„Tak pokud to ještě nevíte, jsem Nina a s Clare a Norou jsme chodily do jedné školy. Jsem lékařka..., tedy momentálně se školím, abych mohla dělat chirurgii. Před nedávnem jsem se vrátila z tříměsíčního působení s Lékaři bez hranic, kde jsem se toho dozvěděla o zraněních střelnými zbraněmi víc, než jsem si kdy přála..., a navzdory tomu, co tvrdí *Mail*, v Hackney jich tolik neuvidíte.“

Přejela si rukou tvář a poprvé od chvíle, co jsme odjely z Londýna, se mi zdálo, že její klidná fasáda trochu oprýskává. Věděla jsem, že pobyt v Kolumbii ji poznamenal, jenže jsme se od jejího návratu viděly pouze dvakrát, a ani jednou o svých zážitcích nemluvila, leda se v legraci zmínila o tamním jídle. Na chvíli jako bych pochopila, jaké to je, flikovat lidi dohromady, aby se udrželi při životě..., a někdy neuspět.

„A to je tak asi všechno,“ nutila se do úsměvu. „A teď ty, Time, Timíčku, povídej.“

„Ano,“ řekl s kyselým úsměvem, „tak především byste o mně měli vědět, že se jmenuju *Tom*. Tom Deauxma. Jak už jsem se před chvílí zmínil, píšu divadelní hry. Nejsem nijak slavný, ale udělal jsem dost věcí pro experimentální divadla a získal jsem pár cen. Žiju v manželství s režisérem Brucem Westerlym – to jméno možná znáte.“

Rozhostilo se ticho. Nina zavrtěla hlavou. Tom bloudil zrakem po našem kroužku, jestli některá přisvědčí, a nakonec se s nadějí zastavil u mě. Neochotně jsem taky zavrtěla hlavou. Cítila jsem se mizerně, ale lhaní by ničemu nepomohlo. Tom si povzdechl.

„No jo, když se člověk nepohybuje v divadelních kruzích, tak si asi režisérů moc nevšímá. Takhle jsem se totiž seznámil s Clare – přes její práci pro Královskou divadelní společnost. Bruce s nimi hodně dělá – a ovšem režíroval *Coriolana*.“

„Ovšem,“ přikývla horlivě Flo. Když jsem předtím zklamala, řekla jsem si, že bych měla předstírat, že znám aspoň tohle, a tak jsem přikyvovala s Flo – možná až moc nadšeně: cítila jsem, jak mi poskakuje ofina nad čelem. Nina zívla a beze slova se zvedla k odchodu.

„Bydlíme v Camdenu... Máme psa, kterému říkáme Spartakus, krátce Sparky. Je to labradoodle a jsou mu dva roky. Je strašně roztomilý, ale není to zrovna ideální pes pro pár workoholiků, kteří hodně cestují. Naštěstí máme senzační osobu,

která nám ho venčí. Jsem vegetarián... Co ještě? Božíčku, to je děsná ostuda, co? Dvě minuty a mně došly veškeré zajímavosti, které bych o sobě mohl povědět. Jo – mám vzadu na lopatce vytetované srdce. To je asi všechno. Co nám povíš ty, Noro?“

Z jakéhosi nepochopitelného důvodu jsem ucítila, že se červenám; prsty, v nichž jsem držela šálek, povolily a pobryndala jsem si čajem koleno. Horlivě jsem ho utírala cípem šátku, a když jsem zvedla hlavu, Nina už vyklouzla do zadní části místnosti. Držela váček s tabákem, jednou rukou si bali la cigaretu a přitom ze mě nespouštěla velké tmavé oči.

Přinutila jsem se promluvit. „Není toho moc. Já, hmm..., chodila jsem s Clare do školy jako Nina. My –“

Deset let jsme se spolu neviděly.

Nevím, proč jsem tady.

Nevím, proč jsem tady.

Ztěžka jsem polkla. „Řekla bych, že jsme trochu ztratily kontakt.“ Cítila jsem, jak mi hoří obličej. Kamna konečně začala vysílat do okolí teplo. Chtěla jsem si zastrčit vlasy za ucho, ale zapomněla jsem, že jsem ostříhaná, a prsty jsem si projela jenom krátké pramínky a cítila jsem, jak horkou a vlhkou mám pokožku. „Tak... jsem spisovatelka. Šla jsem na Londýnskou univerzitu a pak jsem začala pracovat pro jeden časopis, ale moc jsem tam nezazářila – pravděpodobně vlastní vinou, totiž místo abych navazovala kontakty a sháněla informace, většinu času jsem psala román. Ale první knihu mi vydali, když mi bylo dvaadvacet a od té doby se věnuju psaní na plný úvazek.“

„A to se uživíš jenom tím psaním?“ Tom zvedl obočí. „To tedy smekám.“

„No, úplně ne. Totiž sem tam trochu on-line učím... píšu recenze a tak. A měla jsem štěstí –“ Štěstí? Nejradši bych si ukousla jazyk. „Tedy štěstí asi není to pravé slovo, totiž když mi nebylo ještě dvacet, umřel mi dědeček a já zdědila nějaké

peníze, takže jsem si mohla koupit malinký byt v Hackney. Je neuvěřitelně mrňavý, vejdu se tam jenom já a můj notebook, ale nemusím platit nájem.“

„Podle mě je to moc fajn, že jste si všechny udržely kontakt,“ řekl Tom. „Myslím tebe, Clare a Ninu. Já s žádným z bývalých spolužáků ve styku nejsem. S většinou z nich jsem neměl nic společného. Nebylo to pro mě zrovna nejšťastnější období.“ Upřeně se na mě zahleděl a já cítila, že se znovu červenám. Zase jsem si sáhla do vlasů a pak jsem ruku spustila. Bylo to jenom v mé představivosti, nebo byl jeho pohled skutečně trochu potměšilý? Ví o mně něco?

Chvilí jsem tápala po vhodné odpovědi, ale nenapadlo mě nic, co by nebyla vyložená lež. Zatímco jsem se marně snažila něco vymyslet, bylo to mlčení každou vteřinou nepříjemnější a znovu mě zasáhla absurdnost celé situace. Co tady k sakru pohledávám? Deset let. *Deset let.*

„Mám dojem, že každý si občas ve škole zažije něco hnusného,“ prolomila nakonec mlčení Nina. „Já tedy rozhodně.“

Vděčně jsem se na ni podívala a ona na mě spiklenecky mrkla.

„Tak v čem spočívá to tajemství?“ nedal se odbýt Tom. „Myslím toho dlouhotrvajícího přátelství? Jak se vám podařilo je po celé ty roky udržet?“

Znovu jsem na něho pohlédla, tentokrát ostře. Nemůže už toho sakra nechat? Ale nemohla jsem na to nic říct – pokud jsem nechtěla vypadat jako praštěná.

„Nevím,“ odpověděla jsem nakonec a snažila se, aby to znělo příjemně, přitom jsem však cítila, jaké je v mém úsměvu napětí. Pevně jsem doufala, že není na první pohled zřejmé, jak falešně se tvářím, ačkoli jsem to sama citelně vnímala. „Asi to bylo štěstí.“

„Nějaké další osoby, které jsou pro tebe důležité?“ zeptala se Melanie.